

natuke reisima. Ime, mis suur hulkumise himu korraga selle noormehe sisse oli tekkinud. Enne 'p olnud ta sest juttugi teinud. Tahtis ta ehk Liisa eest paku minna? Näitis, nagu oleks see nii. — „Aga pa=pa=pai Ka=Ka=Karla,“ kogeldas Kai, selle kangekaelse koljati ell ema — „ku=ku=kuidas su=su=sull nüüd nii im=im=imelikud mõt=mõt=miõted on?“ — Üksa väsimus kippus peale, Kaie kogeldamist pealt kuuldes. Muud kuulda ei saanud, kui kukuk ja kakak ja mõtmõtmõt, — Karlalgi tõusid ihukarwad püsti — kartes, veel enam inimimesi ja Kaka=karlasid kuulda saavad, pidistis jooksu, otsekohe tua uksest välja kiila tänava poole, seal, oh õnnetus! kolises otsekohe oma tulewase ämma, selle ühesilmaga Anu selga, nii et mõlemad õige kenaste murule maha kullerdasid. Anupakklikult aitas Karla wanamoori maast üles, teretas ja ruttas siis Rau=talu poole, seal Liisaga Jumalaga jätma, kuna Liisa ema teda oma ainuma silmaga taga wahtis, oma ette ümiseses: „Dota aga, pois, kui sa mulle wäimeheks saanud, küll siis sind tantsuma paneme!“

Liisa juures leidis Kaarel kauni seltsi neiused eest — kõik kallid kadedad sõbrad — enam ehk vähem ilusad, enam ehk vähem rikkad, aga kaduse poolest kõik ühel meelel. Sell' filmapilgul

naad jäid kohwi. See kallis Türklaste märjake oli aega mööda teed leidnud Rau=taluse. Viime kana leiab ju ka tera! Et enne lõunat pajas kõrti keedetud ja pärast lõunat kohw seal sees audus, mis seit wiga — Rau=Liisa armastas wäga iga uut meodi tähel panna. Linnas ta oli õppinud, kui seal õmbluskoolis oli peeneid piõteid õppimas, pärast lõunat wahest ka kohwi ehk „kaffee“ jooma. Tõmbasid poisid külas sigari junnisi ehk paberi torusid, mis mitte siis tüdrukud ei tohtinud kohwist ernast rõemustada. — Nii olid siis see-kord Liisa juures kous — Põrkja=Anni, nagu ikka uues jeelikus ja wana määrind siisi jakkis, Sulbi=Tiin, õiges toredas linna moodi kleitis, aga juuksed natuke sagris peas, Wõrdti=Polli oma uhke waatamisega ja räbalas põllega ja wiimaks Pardi=Deenu, kell' alati rätik ümber pea oli määritud, sest et ühe raske haiguse järel kõik juukseid peast oli kantanud.

Nii istusid siis need wiis tüdrukud parajast kohwilaul, kui Kaarel sisse astus. Enure kisaga teretasid teised teda, muid kui Liisa oli wait ja tegi nägu, nagu oleks tema kõige suurema tarkuse pärast mõtetes. Nagu tema kiuste katjus Tiin seda lah-kem olla. „Kuidas Karla nüüd seia juhtub, kus meie praegu temast rääkisime,“ ütles ta salalikult; „Liisa tõutas sind enam filma ees sallidagi.“